

blevet tilbage frie Valg af Oberster og Generaler. Jeg vil nu ikke trætte det ærede Thing med at oplæse hele Bestemmelsen i saa Henseende; men, dersom de ærede Medlemmer ville gennemlæse disse Paragrapher om Forfremmelseslister, da ville de see, at der, som sagt, kommer et altfor upassende Resultat ud. Disse Bestemmelser ere ligefrem byggede paa den Forudsætning, at der skal finde Valgforfremmelse Sted ogsaa ved Forfremmelsen fra Premierlieutenant til Capitain; der tales heelt igjennem om Valgforfremmelse i Almindelighed, ikke, som var det Noget, der kun ganske undtagelsesviis skal finde Sted med Oberster og Generaler, men som Noget, der gaar heelt igjennem som et Hovedprincip ved Forfremmelse. Men ikke nok dermed, mine Herrer! Dersom man vil tage Lovforslaget saaledes, som det nu foreligger, og see hen til Bestemmelserne om Ansættelse, Forfremmelse og Afgang i Krigstid af Hærens Underofficerer og Officerer, da hedder det i § 140: „De i §§ 101—138 om Ansættelse, Forfremmelse og Afgang af Befalingsmænd i Fredstid givne Bestemmelser ere ogsaa gjældende under Krigsforhold med de Forandringer, som indeholdes i de følgende Paragrapher“. Nu maae de ærede Medlemmer ikke troe, at de følgende Paragrapher ville give Kongens Regjering almindelig Afgang til fri Valgforfremmelse i Krigstilsælde. Nei, den almindelige Bestemmelse gaar for det Første ud paa, at den sædvanlige Udfærdigelse af Forfremmelseslister bortfalder, og hvorfor? Fordi man nu ved Besættelsen af de ledige Pladser, „som skulle besættes ved Valg“ — hedder det —, skal tage Hensyn til de Vidnesbyrd, som fra de commanderende Generaler og de forskjellige Afdelingschefer afgives om den af Befalingsmændene i Felten udviste Duelighed. Dernæst er der i Loven ligeledes en Regel, som fastsætter, at de Betingelser, som stilles med Hensyn til Underviisningsanstalter og de Prøver, der skulle være bestaaede, falder bort. Men Hovedreglen slutter sig ligefrem til de tidligere Forfremmelses-Paragrapher. Den Forandring, der forsaavidt er opstillet, er altsaa den, at Bestemmelsen om Forfremmelseslister er omdannet, idet man nu, ganske naturligt, skal

tage Hensyn til Vidnesbyrden fra de commanderende Generaler og de forskjellige Afdelingsofficerer. Altsaa dette skal nu kun stee med Hensyn til de Pladser, som i Henhold til de tidligere Regler skulle besættes ved Valg; men en saadan Besættelse ved frit Valg finder jo ikke Sted undtagen med Hensyn til Oberster og Generaler. Dette vilde jo i Krigstid være ligefrem urimeligt. Skulde Bestemmelsen i den foregaaende Paragraph beholdes, maatte der altsaa her nødvendigviis foregaae en Forandring. Det forslaaer ikke, at der i § 142 tales om, at Kongen i Tilfælde af Krig kan tillægge de commanderende Generaler og de disse underlagte Afdelingschefer Ret til, undtagelsesviis og paa Grund af udmærket Tapperhed og Conduite ligeoversfor Tjenden, at foretage Forfremmelse udover, hvad de for Fredstid i saa Henseende gjældende Bestemmelser hjemle dem. Dette er jo Noget, der kun undtagelsesviis kan finde Sted, og det vilde da ogsaa være høist besynderligt, at Kongen skulde kunne give den commanderende General en Myndighed, han ikke selv kunde udøve. Naar Kongen skulde være bunden til Ancienniteten, vilde det dog tage sig høist besynderligt ud, at den commanderende General af Kongen skulde faae en større Myndighed end Kongen. Altsaa med Hensyn til Formen er det klart, at der paa det ene eller andet Sted maa stee en Forandring. Nu vil jeg villigt erkjende, saaledes som flere ærede Medlemmer have udtalt, at dette Spørgsmaal om Forfremmelse til Capitain ved Valg eller Anciennitet ikke er af dem, hvis Afgjørelse strax er klar. Tager man Sagen ganske i Almindelighed, og navnlig naar man nærmest tænker paa Infanteri- og Cavalleriofficerer, saa forstaaer jeg vel, at Meningerne kunne være deelte om, hvorvidt det er nødvendigt at fastholde, at Forfremmelse tildeels stee ved Valg. Jeg vil da tillade mig at bemærke, at allerede Regjeringsudkastet i den Henseende vistnok veg noget tilbage fra det, som i Almindelighed blev anseet for det Rigtige i Forsvarskommissionen. Hvis jeg ikke ganske huster feil, foreslog denne nemlig, at hver anden Forfremmelse skulde stee ved Valg. Der kan mellem dem, der hylde Valgprincippet, naturligviis være forskjellige Anstuelser, om man skal